

Anatomia humana

EL FOC, EL PETARD I ELS ULLS

Jorge Bello

Urgències, i un senyor s'hi presenta perquè acaba d'explotar-li el petard que encenia, i ara d'un ull no hi veu res, i de l'altre només una mica.

Amb l'ull dret no hi veia ni tan sols la llum: l'ull s'havia romput. Amb l'esquerre hi veia un 20 per cent. Prou evident eren les moltes i minúscules partícules que havien impactat als ulls, i amb ressonància van veure que les partícules havien fet mal tant a la superfície com a la profunditat dels ulls.

Van mirar de salvar l'ull dret amb cirurgia, però res no van aconseguir, i l'ull va quedar inútil, petit i enfonsat. De l'altre, en van treure les partícules impactades a la superfície exterior, i amb temps de tractament va recuperar visió, però només fins arribar al 50 per cent.

Petards i fogueres són perillosos. És jugar amb foc. Tard o d'hora, aquí o allà, hi haurà conseqüències lamentables. Intento d'entendre per què encara hi ha gent que vol jugar amb foc, i que fins i tot arrosseguen els fills i els ensenyen el joc morbós del petard i la foguera.

Cap precaució, cap barrera, cap campanya de prevenció és del tot efectiva. En un segon, només en un segon, el joc del foc fa cremada, de persona, de paisatge, de vida. Llavors ja és tard. D'accidents, n'hi ha mil. D'exemples per demostrar el perill del foc i el petard, també n'hi ha mil, i sempre

passen quan es pensa que res passarà.

Les coses passen quan es pensa que no passaran. És pensant que res passarà quan el mal, perill, el foc, el petard es fan banals. Sembla que no és res, sembla que tot es pot controlar. Però amb un segon n'hi ha prou. Sempre que passa, amb un segon n'hi ha hagut prou.

Aquest any, els jocs morbosos de foc i petards per Sant Joan hi van venir a continuació de focs de magnitud colossal. Això no obstant, quina autoritat va prohibir el joc del foc? Quina autoritat va prohibir la venda de petards, que són bombes de joguina, explosions en miniatura?

Permetre el joc del foc, promoure fogueres i petards és cosa no seriosa ni responsable. Si passa alguna cosa, qui es fa responsable? Que potser algú podria revertir l'efecte d'una cremada?

❖ A LONDRES VA PASSAR allò que ningú imaginava que mai passaria. Però va passar. No se sap quants hi van morir cremats perquè d'alguns no va quedar gairebé res semblant a un cos humà. Famílies senceres van quedar atrapades a casa, i no en va quedar res, i tal vegada pensaven que això no passaria mai.

De seguida, l'incendi de Portugal atrapa-va les persones dins del cotxe, dins d'una carretera infernal, una trampa de foc, i tal vegada pensaven que això no passaria mai.

Pensar que res passarà és una ingènua

forma de raonar que duu les persones a pensar que el mal, el petard, el foc són cosa banal. D'això se'n diu banalització.

Allà cremava un edifici amb persones a dins, i cremava un bosc i una carretera amb persones a dins, i aquí hi havia persones jugant amb foc i petards, pares i fills, i adolescents. Tal vegada pensaven que les coses que passen més enllà de casa no passaran aquí. O que allò que li passa als altres no ens passarà a nosaltres.

El cas que abans comentava no és d'aquí, però és igual que sigui d'aquí o d'allà. Dijous passat el publicava el «New England Journal of Medicine», per tal que tothom en sàpiga, i aprengui.

Em direu que foc i petards són tradició, i les tradicions són sagrades. Quin argument més pueril! Expliqueu-li aquest argument als que van sobreviure a Londres o a Portugal, o al senyor que ara no hi veu gaire.

El joc del foc i el petard banalitzen el perill del foc i de les explosions. Banalitzen un atemptat terrorista, banalitzen la guerra. Banalitzen qualsevol guerra, qualsevol atemptat, qualsevol incendi. És això mateix de tan terrible, però de joguina. No és res, res és res fins que un dia passa.

Espero que no hagin de passar més coses terribles per tal que l'autoritat i sobre tot el públic s'adonin del que pot passar.

www.bello.cat / jordibell@gmail.com

La foguera és un incendi de joguina, el petard és una explosió per jugar, i d'això se'n diu banalització, i és perillós

Tribuna

EL 'PROCÈS' Y EL ABSURDO

Antonio Casado
Periodista

El llamado *procès* se ha convertido en un desbarajuste. Los costaleros del desafío al Estado están hechos un lío. Crece la sospecha de que todo puede quedar en nada, como ya ocurrió el 9 de noviembre de 2014. Un mar de dudas y síntomas de división a la hora de decidir por donde le van a tirar el penalti al Gobierno de la nación.

Una consejera que no se atreve a firmar el concurso para la compra de urnas. Un consejero que es cesado fulminantemente por decir en voz alta que el *procès* no va por buen camino. Un vicepresidente, Junqueras, que cuenta los días que le faltan para reinar en Catalunya cuando las urnas dejen en la cuneta a los antiguos convergentes de Artur Mas y, por tanto, se cuida de no incurrir en alguna ilegalidad. Un presidente Puigdemont, que actúa libre del miedo a las urnas.

Un PdeCat cautivo y desarmado por ERC que ya no se fia de Puigdemont, como han dejado claro tanto Francesc Homs con el hartazgo de sus joyas familiares (dice estar hasta los huevos) como su portavoz en el Congreso, Carles Campuzano, que añora la antigua capacidad de CiU para influir en la política nacional. Un núcleo duro en la cabina de mandos del vuelo hacia ninguna parte y un resto de consejeros del Govern o dirigentes de partidos secesionistas a verlas venir. Una izquierda enredada en el conflicto de un viejo internacionalismo histórico que de repente se vuelve provinciano y tribal (ICV, los comunes Colau, ciertos alcaldes socialistas). La máxima institución del autogobierno, a merced del radicalismo de la CUP. Y así sucesivamente.

❖ LA AGITACIÓN DE TODOS esos vectores termina en un teatro, que es el templo de la farsa (gloria al teatro y a los profesionales de la representación teatral), donde acaba de formularse una propuesta independentista cuyo arropamiento legal se remite a las sentencias de la Corte Suprema de Canadá, descifradas para la ocasión por una Sindicatura Electoral de Catalunya (lo último en ocurrencias secesionistas de mecha corta). La propuesta va empaquetada en una llamada ley del referéndum, antes transitoriedad, antes desconexión, antes ruptura. Ahora, de hecho de autodeterminación.

Menos mal que Jordi Turull, portavoz de Junts pel Sí (plataforma parlamentaria de ERC y antiguos convergentes) nos recuerda que se trata de un borrador: «No es un documento intocable». Lo cual no le impide, a él y a sus compañeros de este viaje a ninguna parte, referirse como si tal cosa a la posibilidad de implantar de la noche a la mañana la republica independiente de Cataluña.

¿Hasta cuando esta situación regida por las leyes del sueño, donde todo lo que ocurre es absurdo?

Avisos a navegantes

■ A medida que se acerca el 1 de octubre, se van acumulando predicciones contradictorias sobre la realidad política de esta fecha. Puigdemont sueña con convertirse en Caudillo, como presidente y jefe de Gobierno de la nueva República catalana, como lo hizo Franco en 1936. Los independentistas no pueden imaginar a la comunidad internacional ciega, sorda y muda ante su fantasmagórica revolución democrática, con su ley excepcional, ignorando su exclusión de la UE y de la ONU, citadas por Marta Rovira y Gloria Serra en cónicas y delirantes mentiras con desprecio de sus consecuencias. Y cuando un conseller duda, se le destituye fulminantemente. Demócratas que son. ¡El planeta no puede sobrevivir sin una Catalunya independiente!

En el otro bando, entre los traidores catalanes que comparan mi escepticismo, y allá en la meseta, solo se escuchan las palabras taumaturgicas: «No pasarán». Y se invoca la ley. Elementales. Tranquilos, por tanto.

Però ¿qué ley? ¿La Constitución y su artículo 155? ¿O su artí-

culo 8.1? ¿O los artículos 548 y 545 del Código Penal? Puigdemont dice que el Estado, que España les tiene miedo. Y que van a tener más miedo, todavía, en el futuro inmediato. Pánico es lo que campa entre las huestes de Junts pel Sí. ¿No ha escuchado a Francesc Homs? Me parece que necesita ir al otorrino y al oftalmólogo, el pobre Puchi. Y no será necesario que sea Pedro J. Bosch. La culpa la debe tener el tupé.

No puedo estar tranquilo. Por favor: que vuelvan las Constituyentes.

ENRIQUE CUADRA COLL
• ALAIOR

Chelo, coordinadora del Canal Salat

■ Passat el temps necessari per anar digerint la notícia, i ara que

esteim en disposició d'analitzar el que ha passat, ens ha semblat que havíem d'escriure aquesta carta.

Diuem que la nostra professió és vocacional i, si que és ver que moltes vegades deixem una part nostra important cada vegada que cuidam als nostres pacients.

Com a infermeres sabem que cada dia hem de fer valer la nostra professió i que mediàticament sempre queda a l'ombra dels professionals de la medicina.

Però cada dia queda més clar que treballant en equip, i reivindicant que les millores s'inverteixen en la societat, hem aconseguit posar el nostre sistema sanitari entre els millors d'Europa.

I tu Chelo, durant tots aquests anys, has contribuït en bona part en tot això.

Però guiar, dirigir, i organitzar un Centre de Salut, i tots els professionals que allà hi treballen, també suposa un desgast important, que segur que moltes vegades no es veu recompensat.

Per això, com a infermeres i auxiliars que hem estat treballant amb tu i que t'hem pogut conèixer, creiem que ara és el moment de donar-te les gràcies.

Gràcies per totes les vegades

que ens has defensat com a infermeres davant els que intentaven embrutar la nostra professió.

Gràcies per haver reivindicat la nostra tasca dins l'Àrea de Salut de Menorca, quan semblava que tots els bons professionals es troben tan sols en un gran hospital.

Gràcies per haver fet créixer el Centre de Salut Canal Salat fins on és ara, en benefici de tots els ciutadellencs i visitants que necessiten d'assistència sanitària.

Gràcies per compartir els teus coneixements com a infermera que has anat consolidant durant tots aquests anys en la pràctica diària.

Tan sols ens queda desitjar-te, que els anys que et queden de professió, gaudeixis cada dia de la teva feina ben feta i puguis seguir cuidant, ara amb més calma, a tots els teus pacients.

I que el fruit del teu esforç com a infermera, et sigui retornat amb forma d'agraïment per tots els que algun dia potser pensaven que la teva feina era fàcil.

EQUIP D'INFERMERIA I AUXILIARS DEL SJAP DE CANAL SALAT
• CIUTADELLA